

К. Нека да е тъй: но каки ми пріятелю мой, землята на воздухъ-атъ ли виси, или кой я подкрѣпява?

М. Никакъ: защото кой-то я направилъ, той я и подкрѣпява.

К. Добрѣ, ама слушай, пріятелче: когато имашъ толко съ познаніе ты зарадъ Бога, каки ми, какво е правиль Богъ докжть да направи свѣтъ-атъ?

М. Той готвилъ адъ-атъ, за да го наполни съ таквисъ човѣци, кои-то безъ нелза распытватъ за него.

К. Истинна този вопросъ е мученъ, и азъ самси ся признавахъ; обаче азъ ище да тя попытамъ по просто: но каки ми, кое е онуй животно кое-то най первомъ ходи на четыри крака; по-накононъ на два; а най послѣ на три?

М. Казвать че е човѣкъ-атъ, кой-то най напредъ палзи, послѣ ходи, и наконецъ съ тояга въ рука, та става съ три крака.

К. Помыслилъ: какво да прави, то е еще дѣте, по малко книги е чело, а поучено отъ мене; но азъ еще мога съ нещо да го улова; попыталъ го: познай сега, кое е туй, кое-то бѣга безъ крака, гледа безъ очи, пѣе безъ уста, гѣрми безъ руцѣ и ъзди безъ конь?